Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 26 септември 2019 година [1]

Дело C-394/18

I.G.I. Srl
срещу
Maria Grazia Cicenia,
Mario Di Pierro,
Salvatore de Vito,
Antonio Raffaele
в присъствието на:
Costruzioni Ing. Iandolo Srl

(Преюдициално запитване, отправено от Corte di appello di Napoli (Апелативен съд Неапол, Италия)

„Преюдициално запитване — Дружества — Разделяне — Павлов иск — Защита на интересите на кредиторите на дружества, участващи в разделяне — Правна сигурност на операцията по разделяне — Шеста директива 82/891/ЕИО“

I. Въведение

1. Както посочва генералният адвокат Ruiz-Jarabo Colomer, в римското право защитата на кредиторите срещу измамливи действия на техни длъжници се осигурява най-напред посредством примитивен способ, даващ на кредитора право да продаде в робство длъжника, който не е платил свой дълг, а впоследствие посредством въвеждането на иск, позволяващ на кредитора да отмени увреждащите го измамливи действия на длъжника [2]. Този иск се основава на три основни елемента [3]: най-напред, действително увреждане, което да е налице към момента на предявяване на иска (eventus damni); след това, измамливо намерение на длъжника за увреждане на правата на кредиторите (consilium fraudis); и накрая, знание на третото лице за измамата (scientia fraudis).

2. Днес предпоставките за упражняване на Павлов иск в различните държави членки продължават да се заимстват от римското право. Най-общо Павлов иск може да се предяви, когато с действие на разпореждане с имущество длъжникът увреждa кредитора. Необходимо е също да се докаже измама от страна на длъжника, както и знание за тази измама, дори съучастие от страна на третото лице.

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 Вж. заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer по дело Seagon (C-339/07, EU:C:2008:575, т. 23—26).

3 Вж. заключението на генералния адвокат Bobek по дело Feniks (C-337/17, EU:C:2018:487, т. 34).

3. Така Павловият иск дава възможност за защита на кредиторите, когато длъжникът намалява своето секвестируемо имущество, за да избегне плащането на задълженията си[4]. Той се предявява от кредитора срещу всяко трето лице — приобретател на спорна вещ, и в рамките на националните правни системи целта му е отчужденатa с измамлива цел вещ да бъде върната в имуществото на длъжника[5]. От тази гледна точка Павловият иск позволява на кредитора да поиска обявяване за непротивопоставима спрямо него на разпоредителна сделка с имущество, осъществена от длъжника с цел измамливо намаляване на това имущество.

4. В това отношение Павловият иск може да има значение в дружественото право, за да гарантира защитата на кредиторите на дружество, по-специално в случаите на преструктуриране на дружеството. Използването му обаче в тази особена хипотеза не изглежда наложително, тъй като упражняването му се конкурира с предвидените в правото на Съюза инструменти за защита на кредиторите и в известна степен може да постави под въпрос стабилността във времето на вече приключена операция по преструктуриране. За това свидетелстват двата преюдициални въпроса, поставени от запитващата юрисдикция по настоящото дело в контекста на операция по разделяне, които дават на Съда възможност да се произнесе за пръв път по членове 12 и 19 от Шеста директива 82/891/ЕИО[6].

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

1. Трета директива 78/855/ЕИО

5. Член 1 от Трета Директива 78/855/ЕИО[7], озаглавен „Обхват“, предвижда в параграф 1:

„1. Мерките за съгласуване по тази директива се прилагат към законите, подзаконовите актове и административните разпоредби на държавите членки, свързани със следните видове дружества:

[…]

– Италия: la società per azioni;

[…]“.

6. Член 13, параграф 3 от тази директива гласи:

„Защитата за кредиторите на придобиващото дружество и за кредиторите на придобиваното дружество може да бъде различна“.

4 Вж. Заключение на генералния адвокат Bobek по дело Feniks (C-337/17, EU:C:2018:487, т. 35).

5 Вж. *Hoffman*, N. Die Actio Pauliana im deutschen Recht: Gläubigeranfechtung nach dem Anfechtungsgesetz und der Insolvenzordnung; *Rivero*, F. La acción pauliana en Derecho español; *Chazal*, J.-P. L'action paulienne en droit français. — In: *Forner Delaygua*, J. (ed). La protección del crédito en Europa: La acción paulian. Bosch, Barcelona, 2000; *Pyziak-Szafnicka*, M., *Wilejczyk*, M. Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika. — In: System Prawa Prywatnego. Prawo zobowiązań — część ogólna, Vol. 6, под редакцията на *Olejniczak*, A. C.H. Веск, Warszawa, 2018, pp. 1771 et 1772.

6 Шеста Директива на Съвета от 17 декември 1982 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора, относно разделянето на акционерните дружества (ОВ L 378, 1982 г., стр. 47; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 50), изменена с Директива 2007/63/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. (ОВ L 300, 2007 г., стр. 47) (наричана по-нататък „Шеста директива“). Следва да се подчертае, че тази директива е отменена с Директива (ЕС) 2017/1132 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно някои аспекти на дружественото право (ОВ L 169, 2017 г., стр. 46), която обаче не е приложима ratione temporis в спора по главното производство.

7 Трета Директива на Съвета от 9 октомври 1978 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно сливанията на акционерни дружества (ОВ L 295, 1978 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 42), изменена с Директива 2007/63 (наричана по-нататък „Трета директива“).

2. Шеста директива

7. Член 1 от Шеста директива гласи:

„1. Когато държавите членки разрешават на дружествата, посочени в член 1, параграф 1 от [Трета директива], регулирани от тяхното законодателство, да извършват операции по разделяне с цел придобиване, както е определено в член 2 от настоящата директива, те задължително подчиняват тези операции на разпоредбите на глава I на настоящата директива.

2. Когато държавите членки разрешават на дружествата, посочени в параграф 1, да извършват операции по разделяне чрез учредяване на нови дружества, както е определено в член 21, те задължително подчиняват тези операции на разпоредбите на глава II на настоящата директива.

[…]“.

8. Член 2, параграф 1 от тази директива предвижда:

„По смисъла на настоящата директива „разделяне с цел придобиване“ означава операция, при която след прекратяване без ликвидация дадено дружество прехвърля на повече от едно други дружества всичките си активи и пасиви срещу предоставяне на акционерите в разделяното дружество на акции в дружествата, които придобиват права в резултат на разделянето (по-долу посочени като „дружества-правоприемници“), и евентуално на парична сума в размер, не по-висок от 10 % от номиналната стойност на предоставените акции, или ако те нямат номинална стойност — от счетоводната им стойност“.

9. Член 12 от посочената директива гласи:

„1. Законодателството на държавите членки трябва да предвижда подходяща система за защита на интересите на кредиторите на дружествата, които участват в разделянето, чиито вземания са възникнали преди публикуването на плана за разделянето и са с ненастъпил падеж към момента на това публикуване.

2. За тази цел законодателството на държавите членки задължително предвижда, че тези кредитори имат право да получат подходящи гаранции, когато финансовото положение на разделяното дружество и на дружеството, на което ще бъде прехвърлено задължението в съответствие с плана за разделянето, правят необходима такава защита, и ако кредиторите вече нямат такива гаранции.

3. Доколкото кредитор на дружеството, на което се прехвърля задължението според плана за разделянето, не е бил удовлетворен, дружествата правоприемници отговарят солидарно за това задължение. Държавите членки могат да предвидят ограничаване на тази отговорност до нетните активи, предоставени на всяко от дружествата, с изключение на дружеството, на което е прехвърлено задължението. Въпреки това те не са длъжни да прилагат този параграф, когато операцията по разделянето подлежи на контрол от съдебен орган в съответствие с параграф 23 и мнозинството кредитори, представляващи три четвърти от стойността на вземанията, или всеки клас кредитори на разделяното дружество са се съгласили да се откажат от солидарната отговорност на събрание в съответствие с член 23, параграф 1, буква в).

4. Прилага се член 13, параграф 3 от [Трета директива].

5. Без да накърнява правилата, уреждащи колективно упражняване на правата им, параграфи 1—4 се прилагат към облигационерите на дружествата, които участват в разделянето, освен ако разделянето е одобрено от събрание на облигационерите, когато националното законодателство предвижда такова събрание, или от всеки облигационер поотделно.

6. Държавите членки могат да предвидят, че дружествата правоприемници носят солидарна отговорност за задълженията на разделяното дружество. В този случай те не са длъжни да прилагат предходните параграфи.

7. Когато дадена държава членка съчетае системата на защита на кредиторите, установена в параграфи 1—5, със солидарна отговорност на дружествата правоприемници, както е посочено в параграф 6, тя може да ограничи тази солидарна отговорност до размера на нетните активи, предоставени на всяко от тези дружества“.

10. Съгласно член 15 от Шеста директива:

„Законодателството на държавите членки определя датата, на която разделянето влиза в сила“.

11. Член 17, параграф 1 от тази директива предвижда:

„Разделянето има следните последици по право и едновременно:

а) прехвърляне към всяко дружество правоприемник на всички активи и пасиви на разделяното дружество както в отношенията между него и дружествата правоприемници, така и по отношение на трети лица. Прехвърлянето на активите и пасивите става в съответствие с разпределението, предвидено в плана за разделянето или в член 3, параграф 3;

б) акционерите на разделяното дружество стават акционери на едно или повече от дружествата правоприемници в съответствие с разпределението, установено в плана за разделянето;

в) разделяното дружество престава да съществува“.

12. Член 19 от посочената директива гласи:

„1. Законодателството на държавите членки може да съдържа правила за недействителност на разделянето само в съответствие със следните условия:

а) недействителността трябва да бъде обявена със съдебно решение;

б) разделянията, влезли в сила в съответствие с член 15, могат да бъдат обявени за [недействителни] само ако не е упражнен предварителен съдебен или административен контрол за тяхната законосъобразност, ако документите за тях не са съставени и сертифицирани в надлежна правна форма или ако бъде доказано, че решението на общото събрание е нищожно или унищожаемо според националното законодателство;

в) производство за обявяване на недействителността не може да се образува след изтичането на шест месеца от датата, на която разделянето е влязло в сила спрямо лицето, което се позовава на недействителността, или ако ситуацията е била предотвратена;

г) когато е възможно отстраняване на порока, водещ до недействителност, компетентният съд дава на участващите дружества срок за това;

д) решението за обявяване на недействителността се публикува по начина, предвиден в законодателството на всяка държава членка в съответствие с член 3 от Директива 68/151/ЕИО[8];

е) когато законодателството на една държава членка допуска трети лица да оспорват съдебното решение, те могат да сторят това само в шестмесечен срок от публикуването на решението по начина, предвиден в [Първа директива];

ж) решението за прогласяване на недействителността не засяга действителността на задълженията, възникнали в полза или в тежест на дружествата правоприемници преди публикуването на решението и след датата, посочена в член 15;

з) всяко дружество правоприемник отговаря за своите задължения, възникнали след датата на влизане в сила на разделянето и преди датата, на която е публикувано решението за обявяване на недействителността. Разделяното дружество също отговаря за тези задължения. Държавите членки могат за предвидят, че тази отговорност се ограничава до размера на дела от нетните активи, прехвърлени на дружеството правоприемник, в тежест на което са възникнали задълженията.

2. Чрез дерогация от параграф 1, буква а) законодателството на дадена държава членка също може да предвижда, че недействителността на разделянето се постановява от административен орган, ако това решение подлежи на обжалване пред съд. Букви б), г), д), е), ж) и з) се прилагат по аналогия за административния орган. Производство за обявяване на недействителността не може да се образува след изтичането на шест месеца от датата, посочена в член 15.

3. Предходните разпоредби не засягат действието на законите на държавите членки относно недействителността на разделяне, която е обявена след упражняването на контрол, различен от предварителен съдебен или административен контрол за законосъобразност“.

13. Членове 2—19 от Шеста директива се съдържат в глава I, озаглавена „Разделяне с цел придобиване“.

14. Член 21, параграф 1 от глава II от тази директива, озаглавена „Разделяне чрез учредяване на нови дружества“, предвижда:

„По смисъла на тази директива „разделяне чрез учредяване на нови дружества“ означава операцията, при която след прекратяване без ликвидация дадено дружество прехвърля на повече от едно новообразувано дружество всичките си активи и пасиви срещу предоставянето в замяна на акционерите на разделяното дружество на акции в дружествата правоприемници и евентуално на парична сума, която не надвишава 10 на сто от номиналната стойност на предоставените акции, или ако те нямат номинална стойност — от счетоводната им стойност“.

15. Член 22 от посочената директива, който също се намира в глава II, предвижда в параграф 1:

„Членове 3, 4, 5 и 7, член 8, параграфи 1 и 2, както и членове 9—19 от настоящата директива, се прилагат към разделянето чрез учредяване на нови дружества, без да се накърняват членове 11 и 12 от [Първа директива]. За тази цел изразът „дружества, които участват в разделянето“ се отнася до разделяното дружество, а изразът „дружества правоприемници“ се отнася до всяко новообразувано дружество“.

8 Първа директива на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността (ОВ L 65, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3) (наричана по-нататък „Първа директива“).

16. Глава IV от Шеста директива, озаглавена „Други операции, третирани като разделяне“, съдържа член 25, който предвижда:

„Когато законодателството на дадена държава членка разрешава извършването на една операция, посочена в член 1, без разделяното дружество да прекрати съществуването си, се прилагат глави I, II и III, с изключение на член 17, параграф 1, буква в)“.

Б. Италианското право

17. Член 2503 от Codice civile (Граждански кодекс), озаглавен „Възражение от кредиторите“, гласи:

„Сливането може да се осъществи само шестдесет дни след последното от вписванията, предвидени в член 2502 bis, освен ако не се установи съгласие на кредиторите на участващите дружества отпреди вписването или публикуването, предвидено в член 2501 ter, трета алинея или плащане на кредиторите, които не са дали съгласието си, или депозиране на съответните суми в банка, и освен ако докладът, посочен в член 2501 sexies, е изготвен за всички сливащи се дружества от една одиторска фирма, която да гарантира, на своя собствена отговорност съгласно член 2501 sexies, шеста алинея, че имущественото и финансово състояние на сливащите се дружества прави ненужни гаранциите за защита на горепосочените кредитори.

Ако не се прилага никое от тези изключения, кредиторите, посочени в предходната алинея, могат в рамките на упоменатия шестдесетдневен срок да направят възражение. В този случай се прилага последната алинея от член 2445“.

18. Член 2504 quater от Гражданския кодекс, озаглавен „Недействителност на сливането“, предвижда:

„След вписване на акта за сливане съгласно член 2504, втора алинея, не може да се обяви недействителността на сливането. С това не се засяга правото на обезщетение за вреди, което евентуално трябва да се присъди на съдружниците или на третите лица, претърпели вреди от сливането“.

19. Член 2506 от Гражданския кодекс, озаглавен „Форми на разделяне“, гласи:

„При разделяне едно дружество прехвърля цялото си имущество на няколко съществуващи или новоучредени дружества или част от имуществото си, в този случай евентуално само на едно дружество, и съответните акции или дялове на неговите акционери.

Разрешава се уравнителна вноска в брой, ако не надвишава 10 % от номиналната стойност на разпределените акции или дялове. Разрешава се също по единодушно съгласие някои акционери да не получат акции или дялове от някое от дружествата правоприемници, а акции или дялове в разделящото се дружество.

В рамките на разделянето разделящото се дружество може или да пристъпи към прекратяване без ликвидация, или да продължи дейността си.

Участието в разделяне се забранява за дружества в ликвидация, пристъпили към разпределяне на активите“.

20. Член 2506 ter от Гражданския кодекс, озаглавен „Приложими норми“, предвижда:

„Към разделянето се прилагат и член 2501 septies, член 2502, член 2502 bis, член 2503, член 2503 bis, член 2504, член 2504 ter, член 2504 quater, член 2505, първа и втора алинея, член 2505 bis и член 2505 ter. Всички разпоредби в посочените членове, които уреждат сливането, се отнасят и до разделянето“.

21. Член 2506 quater, последна алинея от Гражданския кодекс, озаглавен „Последици от разделянето“, гласи:

„Всяко дружество е солидарно отговорно, в рамките на действителната стойност на нетните активи, които са му разпределени или останали, за задълженията на разделяното дружество, които не са удовлетворени от отговарящото за тях дружество“.

22. Член 2901 от Гражданския кодекс, който се съдържа в раздел, озаглавен „Отменителен иск“, гласи:

„Кредиторът, дори ако задължението е обвързано с условие или срок, може да поиска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията на разпореждане с имуществото, с които длъжникът го уврежда, когато са налице следните условия:

1) длъжникът знае за увреждането, което действието причинява на интересите на кредитора, а ако действието е извършено преди възникване на вземането, то трябва умишлено да е предназначено да застраши удовлетворяването на кредитора;

2) освен това, когато действието е възмездно, третото лицето трябва също да е знаело за увреждането, а ако действието е извършено преди възникване на вземането — да е участвало в умишленото застрашаване на удовлетворяването на кредитора.

[…]“.

23. От член 2902, първа алинея от Гражданския кодекс следва, че кредитор, в полза на когото е обявена недействителността на разпоредителното действие, което уврежда имуществото на длъжника, служещо за общо обезпечение на кредитора, може да започне спрямо трети лица приобретатели производство за принудително изпълнение или обезпечително производство по отношение на имуществото, предмет на обжалвания акт.

24. Накрая, от член 2903 от Гражданския кодекс следва, че отменителният иск се погасява с петгодишна давност, която започва да тече от извършване на действието.

III. Обстоятелствата в основата на спора по главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда

25. С нотариален акт от 16 септември 2009 г. в резултат от извършено разделяне дружество Costruzioni Ing. Iandolo Srl прехвърля част от имуществото си на учреденото за целта дружество I.G.I. Srl.

26. Тъй като считат, че това разделяне е довело до загуба на значителна част от имуществото на Costruzioni Ing. Iandolo, което продължава да е собственик само на поземлени имоти с ниска стойност, г-жа Maria Grazia Cicenia, г-н Mario Di Pierro, г-н Salvatore de Vito и г-н Antonio Raffaele сезират Tribunale di Avellino (Първоинстанционен съд Авелино, Италия), като заявяват, че са кредитори на Costruzioni Ing. Iandolo. Ищците предявяват отменителен, или Павлов, иск на основание член 2901 от Гражданския кодекс и молят, като главно искане, да се обяви

относителната недействителност спрямо тях на акта за разделяне. При условията на евентуалност те искат Costruzioni Ing. Iandolo и I.G.I. да бъдат обявени за солидарно отговорни за задълженията на Costruzioni Ing. Iandolo на основание член 2506 quater, трета алинея от Гражданския кодекс.

27. С решение, публикувано на 11 декември 2015 г., Tribunale di Avellino (Първоинстанционен съд Авелино) уважава главното искане на ищците и обявява относителната недействителност спрямо тях на сделката за прехвърляне на имущество, която се съдържа в акта за разделяне, „що се отнася до имуществото, посочено в отменения акт, притежание на I.G.I.“.

28. I.G.I. и Costruzioni Ing. Iandolo подават въззивна жалба срещу това решение пред Corte d'Appello di Napoli (Апелативен съд Неапол, Италия), като твърдят по-специално, че предявеният от кредиторите Павлов иск е недопустим, тъй като възражението по член 2503 от Гражданския кодекс е единственият правен способ, който могат да упражняват кредиторите на дружества, участващи в разделяне, и че когато не е подадено възражение, последиците от разделянето стават окончателни по отношение на кредиторите. Посочените дружества твърдят също, че член 2504 quater от Гражданския кодекс не допуска да се обяви недействителност на разделянето след вписване на акта за разделяне в търговския регистър.

29. В това отношение запитващата юрисдикция подчертава, че членове 2503 и 2504 quater от Гражданския кодекс транспонират в националното право членове 12 и 19 от Шеста директива.

30. По-конкретно, от една страна, за прилагането на член 12 от тази директива, който задължава държавите членки да предвидят подходяща система за защита на интересите на кредиторите на дружествата, които участват в разделянето, чиито вземания са възникнали преди публикуването на плана за разделянето и са с ненастъпил падеж към момента на това публикуване, италианският законодател е предвидил, че кредиторите, чиито вземания са възникнали преди разделянето, имат право на възражение срещу разделянето в срок от шестдесет дни, считано от последното вписване на решението за разделяне в търговския регистър. По същата причина италианският законодател е предвидил също, че всяко дружество, което участва в разделянето, носи солидарна отговорност в рамките на действителната стойност на нетните активи, които са му разпределени или останали, за задълженията на разделяното дружество, които не са удовлетворени от отговарящото за тях дружество, на което са прехвърлени.

31. От друга страна, за да се съобрази с член 19 от Шеста директива, в който се съдържа правният режим на недействителността на разделянето, италианският законодател е предвидил, че актът за разделяне не може да бъде обявен за недействителен след вписването му в търговския регистър.

32. Запитващата юрисдикция отбелязва, че от единадесето съображение от Шеста директива следва, че една от целите на тази директива е да гарантира правната сигурност в отношенията както между дружествата, участващи в разделянето, така и между тях и трети лица, както и между акционерите. Предвид тази цел запитващата юрисдикция счита, че доколкото предвижда механизъм за защита на интересите на кредиторите, член 12 от посочената директива може да се тълкува в смисъл, че прави невъзможно упражняването на друг способ, насочен към постигане на същата цел, когато посочените кредитори не са използвали предвидените в тази разпоредба средства за защита. Освен това запитващата юрисдикция отбелязва също, че предвиденото в член 19 от Шеста директива ограничение на правния режим на недействителността на разделянето би могло да означава, че кредиторите на дружество, участващо в разделяне, не могат да предявяват Павлов иск, след като разделянето е породило действие, ако се приеме, че този иск води до недействителност по смисъла на тази директива.

33. При все това запитващата юрисдикция отбелязва, че в член 12 от Шеста директива липсва разпоредба, която изключва предявяването на какъвто и да било последващ иск за защита на служещото за обезпечение на кредиторите имущество на длъжника. Тя набляга и на разликите във вътрешното право между иска за обявяване на недействителност и Павловия иск.

34. При тези обстоятелства Corte d'Appello di Napoli (Апелативен съд Неапол) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Могат ли кредиторите на разделяното дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето и които не са предявили възражението по член 2503 от Гражданския кодекс (и следователно не са се възползвали от инструмента за защита, въведен в изпълнение на член 12 от [Шеста директива]), да предявят отменителен иск по член 2901 от Гражданския кодекс след извършване на разделянето, с цел то да бъде обявено за недействително спрямо тях и следователно в производството за принудително изпълнение те да се ползват с предимство пред кредиторите на дружеството правоприемник/дружествата правоприемници, както и пред самите съдружници в тези дружества?

2) Само до исковете относно действителността на акта за разделяне ли се отнася понятието „недействителност", съдържащо се в член 19 от Директивата, или и до исковете, с които, макар да не се засяга действителността на акта, се иска обявяването му за относително недействителен или непротивопоставим?".

35. Писмени становища представят I.G.I. и Costruzioni Ing. Iandolo, както и Европейската комисия.

36. Устни становища от името на същите страни са представени в съдебното заседание от 5 юни 2019 г.

IV. Анализ

A. По допустимостта на преюдициалните въпроси

1. По наличието на вземания

37. В писменото си становище I.G.I. и Costruzioni Ing. Iandolo поддържат[9], че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като поставените въпроси са ирелевантни. Всъщност Павловият иск, предявен от ищците в главното производство, бил безпредметен поради погасяването на техните вземания.

38. Според мен такъв довод не може да се приеме. От практиката на Съда ясно следва, че Съдът е оправомощен да се произнася по тълкуването на разпоредба от правото на Съюза само с оглед на фактите, които са му посочени от националната юрисдикция[10]. С други думи, Съдът е обвързан от фактите, така както са изложени от запитващата юрисдикция.

39. От акта за преюдициално запитване обаче не следва, че разглежданият в главното производство Павлов иск е безпредметен поради погасяване на вземанията на ищците в главното производство.

9 Комисията представя същия довод в становището си, изложено в съдебното заседание.

10 Вж. в този смисъл решение от 22 май 2014 г., Érsekcsanádi Mezőgazdasági (C-56/13, EU:C:2014:352, т. 53).

40. Освен това в рамките на тясното сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, въведено с член 267 ДФЕС и основаващо се на разпределение на функциите между тях, само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и трябва да поемат отговорността за последващото му съдебно решаване, могат да преценят — предвид особеностите на всяко дело — както необходимостта от преюдициално решение, за да могат да се произнесат, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда [11].

41. В тази връзка ще припомня, че преюдициалните въпроси относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправен от национална юрисдикция преюдициален въпрос само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване или исканата преценка на валидността на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси [12].

42. В случая обаче не се установява да е налице което и да било от тези обстоятелства. В своя акт запитващата юрисдикция посочва, че разпоредбите, чието прилагане се иска от страните в главното производство, са разпоредбите за транспониране в националното право на Шеста директива, с което ясно е указала причините, поради които счита отговорите на поставените преюдициални въпроси за релевантни и необходими за разрешаването на спора в главното производство.

2. По приложното поле на Шеста директива

43. Най-напред ще отбележа, че от заглавието на Шеста директива е видно, че тя се отнася до разделянето на акционерните дружества. Също така член 1 от тази директива във връзка с член 1, параграф 1 от Трета директива предвижда, че що се отнася до Италия, Шеста директива се прилага за акционерните дружества („società per azioni“). Costruzioni Ing. Iandolo обаче не е акционерно дружество, а дружество с ограничена отговорност („società a responsabilità limitata“). От това на пръв поглед би могло да се заключи, че Шеста директива не е приложима в спора по главното производство, така че не е необходимо да се отговаря на преюдициалните въпроси.

44. Освен това Комисията счита, че в случай на разделяне, по силата на своя член 21, параграф 1 във връзка с член 2, параграф 1 Шеста директива се прилага само когато разделяното дружество прехвърля „всички активи и пасиви“ на новото дружество. От акта за преюдициално запитване обаче било видно, че само част от имуществото на Costruzioni Ing. Iandolo е прехвърлено на I.G.I.

45. По същия начин, що се отнася до броя на дружествата правоприемници при разделяне, член 2, параграф 1 и член 21, параграф 1 от Шеста директива определят разделянето като операция, при която разделяното дружество прехвърля имуществото си на няколко дружества. Както обаче уточнява запитващата юрисдикция, в случая имуществото на разделяното дружество се прехвърля само на едно дружество.

46. Поради това не следвало да се дава отговор на настоящите преюдициални въпроси относно тълкуването на Шеста директива, тъй като тя била неприложима в спора по главното производство.

11 Вж. по-специално решения от 21 април 1988 г., Pardini (338/85, EU:C:1988:194, т. 8), от 26 октомври 2017 г., Argenta Spaarbank (C-39/16, EU:C:2017:813, т. 37) и по-скорошното, от 4 октомври 2018 г., Кантарев (C-571/16, EU:C:2018:807, т. 42). По същия начин единствено националната юрисдикция е компетентна да оттегли преюдициалното си запитване, когато счита, че вече не се нуждае от решение по него, за да реши спора по главното производство (вж. решение от 17 май 2001 г., TNT Traco (C-340/99, EU:C:2001:281, т. 34).

12 Вж. най-скорошните решения от 16 май 2019 г., Plessers (C-509/17, EU:C:2019:424, т. 27), от 23 май 2019 г., Fülla (C-52/18, EU:C:2019:447, т. 25) и от 5 юни 2019 г., GT (C-38/17, EU:C:2019:461, т. 23).

47. От практиката на Съда обаче е видно, че по силата на член 267 ДФЕС Съдът е компетентен да тълкува правото на Съюза, когато, макар това право да не урежда пряко разглежданото в главното производство положение, при транспонирането на разпоредбите на дадена директива в националното право националният законодател е решил да третира чисто вътрешни положения по същия начин, както положенията, попадащи в обхвата на тази директива, и така съобразил националните си разпоредби с правото на Съюза [13]. Всъщност, щом националното законодателство съобразява правната уредба на положения, които не попадат в приложното поле на правото на Съюза, с уредбата в правото на Съюза, налице е несъмнен интерес на Съюза от еднакво тълкуване на възприетите въз основа на правото на Съюза разпоредби или понятия, независимо от изискванията за прилагането им, за да се избегнат последващи различия в тълкуването [14].

48. От акта за преюдициално запитване е видно, че членове 2503 и 2504 quater, член 2506 ter, последна алинея и член 2506 quater, последна алинея от италианския Граждански кодекс транспонират в националното право Шеста директива в съответствие с разпоредбите на Decreto legislativo n. 22 — Attuazione delle direttive n. 78/855/CEE e n. 82/891/CEE in materia di fusioni e scissioni societarie, ai sensi dell'art. 2, comma 1, della legge 26 marzo 1990, n. 69 (Законодателен декрет № 22 за транспонирането на директиви 78/855/ЕИО и 82/891/ЕИО за сливанията и разделянията в съответствие с член 2, параграф 1 от Закон № 69 от 26 март 1990 г.) от 16 януари 1991 г. [15], както впрочем отбелязва Комисията. Освен това последната подчертава, че този законодателен декрет предвижда изрично разширяване на режима по Шеста директива, така че да обхване не само акционерните дружества, но и всички видове дружества.

49. В допълнение запитващата юрисдикция уточнява, че съгласно член 2506 от Гражданския кодекс разделянето може да бъде пълно, когато разделяното дружество прехвърля цялото си имущество на няколко дружества, или частично, когато разделяното дружество прехвърля част от имуществото си само на едно новосъздадено дружество. Тъй като членове 2503 и 2504 quater, член 2506 ter, последна алинея и член 2506 quater, последна алинея от Гражданския кодекс са разпоредби за транспониране на Шеста директива, в италианското право те се прилагат и по отношение на разделянето, чрез което само част от имуществото на разделяното дружество се прехвърля на едно-единствено дружество.

50. Освен това според мен това разрешение е логично, тъй като позволява уеднаквяване на режима на разделяне в рамките на една и съща държава членка по отношение на всички видове дружества и на всякакви видове разделяне [16].

51. Според мен от това следва, че италианският законодател е имал намерение да съобрази вътрешното законодателство относно разделянето на дружества, различни от акционерните, с предвидения в Шеста директива режим, независимо дали става въпрос за пълно или частично разделяне, така че Съдът е компетентен да отговори на поставените въпроси.

13 Вж. решение от 17 юли 1997 г., Leur-Bloem (C-28/95, EU:C:1997:369, т. 34).

14 Вж. в този смисъл решения от 21 декември 2011 г., Cicala (C-482/10, EU:C:2011:868), от 18 октомври 2012 г., Nolan (C-583/10, EU:C:2012:638, т. 45) и от 15 ноември 2016 г., Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874, т. 53).

15 GURI бр. 19, 23 януари 1991 г.

16 Според някои автори това разрешение позволява да се избегне „дружествено право на две скорости", вж. *Guyon*, Y. La coordination communautaire du droit français des sociétés. RTD Eur., 1990, p. 241. В това отношение трябва да се подчертае, че при транспонирането на Шеста директива и други държави членки са направили същия избор. Вж. например във Франция Loi nº 88/17, du 5 janvier 1988, relative aux fusions et aux scissions de sociétés commerciales et modifiant la loi nº 66/537, du 24 juillet 1966, sur les sociétés commerciales (Закон № 88/17 от 5 януари 1988 г. за сливането и разделянето на търговски дружества и за изменение на Закон № 66/537 от 24 юли 1966 г. за търговските дружества) (JORF, 6 януари 1988 г., стр. 227); в Германия Gesetz über die Spaltung der von der Treuhandanstalt verwalteten Unternehmen (SpTrVG) (Закон за разделянето на дружества под надзора на Агенция Тройханд) от 5 април 1991 г. (BGBl. 1991 I стр. 854); в Испания Ley 19/89 de reforma parcial y adaptación de la legislación mercantil a las Directivas de la Comunidad Económica Europea (CEE) en materia de Sociedades (Закон 19/89 за частично изменение и адаптиране на търговското законодателство към директивите на Европейската икономическа общност (ЕИО) относно дружествата) от 25 юли 1989 г. (BOE бр. 178, 27 юли 1989 г., стр. 24085); и в Полша Kodeks spółek handlowych (Кодекс за търговските дружества) от 15 септември 2000 г. (Dz. U. бр. 94, 2000 г., позиция 1037), и по-специално член 529.

52. Този извод не се поставя под съмнение от тълкуването на член 25 от Шеста директива, предложено от Комисията в писменото ѝ становище. Тази разпоредба допуска възможността държавите членки да предвидят прилагането на директивата в случаите, когато разделяното дружество не се прекратява след разделянето, а продължава да съществува в правния мир. Според Комисията това не означава, че държавата членка може да не отчете условието за прехвърляне на цялото имущество. По този начин предоставената на държавите членки възможност да разширят приложното поле на Шеста директива, била ограничена: разделянето можело да се осъществи без прекратяване на разделянето дружество, стига разделяното дружество да прехвърли на дружествата правоприемници цялото си имущество. Държавите членки не можели да прилагат режима по тази директива за операции по разделяне, които не водят до прехвърляне на всички активи и пасиви на разделяното дружество.

53. Според мен тези съображения не са убедителни. От една страна, считам че член 25 от Шеста директива трябва да се тълкува буквално. Съгласно този член, ако националният законодател реши да разшири обхвата на понятието „разделяне“, така че в него да се включват и хипотезите, при които разделяното дружество продължава да съществува, тези операции следва да бъдат подчинени на разпоредбите на посочената директива. Член 25 от Шеста директива обаче не означава, че националният законодател не може да препраща към посочените разпоредби, за да уреди положения извън приложното поле на посочената директива.

54. От друга страна и още по-важно е, че съобразяването *в националното право* на операциите по разделяне, които не включват прехвърляне на всички активи и пасиви на разделяното дружество, с режима по Шеста директива е от изключителната компетентност на националния законодател. По отношение на областите извън приложното поле на правото на Съюза държавите членки са свободни да се съобразяват с възприетите от правото на Съюза разрешения. Тази свобода за препращане към разрешенията на правото на Съюза за случаи извън неговото приложно поле не може да бъде ограничена, стига с такова препращане да не може да се засегне постигането на целите на Шеста директива.

55. Не ми се струва обаче, че възприемането в националното право на предвидените в Шеста директива разрешения в случаи, които не попадат в нейното приложно поле, би могло да застраши постигането на целите, преследвани от законодателя на Съюза с тази директива.

56. Поради това считам, че преюдициалните въпроси са допустими.

Б. По преюдициалните въпроси

1. По първия преюдициален въпрос

57. С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 12 от Шеста директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска кредиторите на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето, да предявяват Павлов иск като разглеждания в главното производство след извършване на разделянето и при положение че не са се възползвали от способа за защита, който е предвиден в националното право в приложение на посочената разпоредба.

58. Член 12, параграф 1 от Шеста директива задължава държавите членки да предвидят подходяща система за защита на интересите на кредиторите на дружествата, които участват в разделянето, чиито вземания са възникнали преди публикуването на плана за разделянето и са с ненастъпил падеж към момента на това публикуване. За тази цел държавите членки трябва да предвидят *задължително*, че тези кредитори имат право да получат подходящи гаранции, когато това е необходимо поради финансовото положение на разделяното дружество и на дружествата

правоприемници. Алтернативно държавите членки могат да решат да установят режим на солидарна отговорност между дружествата правоприемници за задълженията на разделяното дружество. Член 12, параграф 7 от Шеста директива предвижда, че държавите членки могат да съчетаят подходящата система за защита на кредиторите по параграф 1 с режима на солидарна отговорност между дружествата правоприемници. В този случай солидарната отговорност на дружествата правоприемници е ограничена до размера на нетните активи, предоставени на всяко от тези дружества.

59. Тези разпоредби изискват три бележки. Най-напред, изискването на член 12 от Шеста директива за предвиждане на система за защита на интересите на кредиторите е минимално изискване. Всъщност думата „задължително“ показва, че държавите членки трябва да спазят определен праг на защита на интересите на кредиторите, като им предоставят гаранции при определено положение, без обаче да се ограничават до тази мярка за защита. Член 12 от Шеста директива не съдържа изчерпателен списък от способи, които могат да бъдат въведени с цел защита на интересите на кредиторите [17].

60. По-нататък, Шеста директива задължава държавите членки да въведат такава подходяща система за защита на кредиторите само по отношение на вземания, които са възникнали преди момента публикуване на плана за разделяне и чийто падеж не е настъпил към този момент. Що се отнася до вземания, които са възникнали преди публикуването на плана за разделяне, но чийто падеж вече е настъпил към този момент, обаче директивата не предвижда специфични способи за защита на интересите на кредиторите. От това отново следва, че макар държавите членки да са длъжни да въведат инструменти за защита по отношение на определен вид вземания, националните законодатели могат да предвидят в националното право мерки за защита на други видове вземания, които не попадат в приложното поле на разпоредбите на Шеста директива.

61. Накрая, от член 12 от Шеста директива изрично следва, че прилагането на режим на солидарна отговорност между дружествата правоприемници не изключва други мерки за защита на интересите на кредиторите. Кумулирането на различни инструменти за защита позволява само да се ограничи солидарната отговорност между дружествата правоприемници до размера на нетните им активи. Прилагането на режима на солидарна отговорност между дружествата правоприемници при разделяне не е пречка за въвеждането на други мерки за защита на кредиторите.

62. От това следва, че противно на поддържаното от I.G.I. и Costruzioni Ing. Iandolo, член 12 от Шеста директива не предвижда „затворена система за защита“, отвъд която държавите членки вече не могат да въвеждат допълнителни мерки за защита на интересите на кредиторите. По принцип тази разпоредба не е пречка държавите членки да запазят или да приемат мерки, насочени и към защита на кредиторите на дружества, участващи в разделянето.

63. По същия начин, противно на изразеното от запитващата юрисдикция становище, никоя от разпоредбите на член 12 от Шеста директива не обуславя прилагането на такива допълнителни мерки за защита на интересите на кредиторите от предварителното прилагане на предвидените в нея способи. Ето защо считам, че държавите членки са свободни да въвеждат механизми за защита на интересите на кредиторите извън изрично предвидените в Шеста директива мерки.

17 Без обаче да оставя на държавите членки пълна свобода при въвеждането на инструменти, насочени към постигането на същата цел, както ще уточня в точки 67—69 от настоящото заключение.

64. Павловият иск като разглеждания в главното производство обаче се различава от предвидените в Шеста директива инструменти. Той не е мярка за транспониране и може да бъде въведен само в ограничен брой хипотези [18]. Това не променя факта, че Павлов иск като предвидения в италианския Граждански кодекс е мярка, целяща да защити правата на кредиторите, когато акт на длъжника може да увреди техните интереси. Следователно той позволява предоставянето на по-широка защита на интересите на кредиторите на разделяното дружество. По мое мнение Павлов иск като разглеждания в главното производство е мярка за допълнителна защита на интересите на кредиторите, за каквато член 12 от Шеста директива не представлява пречка [19].

65. Поради това считам, че член 12 от Шеста директива по принцип допуска кредиторите на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето, да предявят Павлов иск като разглеждания в главното производство след извършване на разделянето и при положение че не са се възползвали от способа за защита, който е предвиден в националното право в приложение на посочената разпоредба [20].

66. Тук обаче трябва да уточня моето тълкуване на член 12 от Шеста директива.

67. Считам, че макар държавите членки да могат да приемат или да запазят мерки за защита на кредиторите, различни от предвидените в Шеста директива, тези мерки не трябва да застрашават предписаните от тази директива резултати и по този начин да засегнат нейното полезно действие.

68. В това отношение припомням, както правилно подчертава Комисията в съдебното заседание, че съгласно член 12 от Шеста директива, тълкуван във връзка с осмо съображение, една от целите на тази директива е да гарантира, че всички кредитори на дружествата, участващи в разделянето, ще бъдат защитени, така че разделянето да не увреди техните интереси. В този смисъл считам, че в основата на член 12 от Шеста директива, който се отнася до защитата на кредиторите на дружествата, участващи в разделянето, е залегнал принципът на равенство между тези кредитори. Освен това от единадесето съображение от тази директива следва, че тя има за цел да гарантира и правната сигурност на операциите по разделяне.

69. Както допуска запитващата юрисдикция обаче, не може да се изключи, че предявяването на Павлов иск от страна на някои кредитори на разделяното дружество срещу дружеството правоприемник може да засегне защитата на интересите на други кредитори, които обаче също се ползват от предвидената в член 12 от Шеста директива защита и които са се доверили на

18 Доколкото изисква по-специално актът на разделяне да е извършен от длъжника с измамна цел и да е причинил вреда на кредитора.

19 В това отношение е без особено значение дали производството по Павловия иск е за вземания, предхождащи разделянето, с вече настъпил или все още ненастъпил падеж. Според мен и в двата случая член 12 от Шеста директива позволява въвеждането на мерки за защита на интересите на кредиторите.

20 Освен това трябва да подчертая също, че според мен в конкретния случай предявяването на Павлов иск от кредиторите на разделяното дружество е необходимо за осигуряване на тяхната защита. Както посочих в точка 51 от настоящото заключение, италианският законодател е имал намерение да подчини на режима на Шеста директива частичното разделянето, свързано с прехвърляне на част от имуществото на разделяното дружество само на едно дружество. Предвиденият от тази директива режим на солидарна отговорност за защита на интересите на кредиторите обаче е режим на солидарна отговорност *между дружествата правоприемници при разделянето*, докато по силата на разпоредбите на посочената директива не съществува задължение за държавите членки да въведат солидарна отговорност между разделяното дружество, от една страна, и дружеството правоприемник при разделянето, от друга. С други думи, когато е извършено частично разделяне в полза само на едно дружество правоприемник, какъвто е случаят в главното производство, един от способите за защита на интересите на кредиторите, предвидени в Шеста директива, става неприложим. Според мен в тази конкретна хипотеза Павловият иск може да се разглежда като средство за преодоляване на неефективността на режима на солидарна отговорност между дружествата правоприемници при разделянето, предвиден в Шеста директива. Що се отнася до сходна хипотеза във френското право, вж. *Lecourt*, B. De l'utilité de l'action paulienne en droit des sociétés. Aspects actuels du droit des affaires, Mélanges en l'honneur de Yves Guyon. Dalloz, Paris, 2003. В това отношение уточнявам, че от акта за преюдициално запитване е видно, че италианските юрисдикции, изглежда, приемат,че по италианското право режимът на солидарна отговорност има разширен обхват, който включва солидарност между разделяното дружество и дружеството правоприемник.

последиците от разделянето. Не може да се изключи също, че предявяването на Павлов иск може да засегне правната сигурност в отношенията между трети лица и дружествата, участващи в разделянето. Ако това е така, което следва да се провери от запитващата юрисдикция, предявяването на Павлов иск би могло да застраши постигането на целите на Шеста директива.

70. Поради това считам, че член 12 от Шеста директива по принцип допуска кредиторите на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето, да предявяват Павлов иск като разглеждания в главното производство след извършване на разделянето и при положение че не са се възползвали от способа за защита, който е предвиден в националното право в приложение на посочената разпоредба, стига този иск да не засегне защитата на останалите кредитори, посочени в тази разпоредба, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

2. По втория преюдициален въпрос

71. С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали трябва да се счита, че понятието „недействителност“ по смисъла на член 19 от Шеста директива включва и Павлов иск като разглеждания в главното производство.

72. Веднага трябва да подчертая, че Шеста директива не съдържа никакво определение на понятието „недействителност“. Съгласно установената практика на Съда значението и обхватът на термините, за които правото на Съюза не дава никакво определение, следва да се определят в съответствие с обичайното им значение в говоримия език, като се отчитат контекстът, в който те се използват, и целите, преследвани от правната уредба, от която те са част [21].

73. Обичайното значение на понятието „недействителност“ е санкция, която води до заличаване на правен акт, който не отговаря на изискванията за приемането му, и която поражда действие по отношение на всички. Това определение се потвърждава от контекста, в който се използва понятието „недействителност“, и от целите, преследвани с Шеста директива като цяло, и в частност с член 19.

74. Най-напред, член 19 от Шеста директива предвижда ограничителни условия, на които трябва да отговарят режимът на недействителност на операциите по разделяне. В частност, освен съкратен срок за предявяване на иска за обявяване на недействителност, член 19, параграф 1, буква б) от тази директива предвижда, че недействителността на разделяне, което е породило действие, може да бъде обявена само на някои изчерпателно изложени основания. Тези основания се отнасят единствено до неспазването на изискванията за приемане на акта за разделяне, като наличието на предварителен съдебен или административен контрол, на надлежно съставен и удостоверен акт или действителността на решението на общото събрание във връзка с плана за разделяне. Поради това недействителността на разделянето по смисъла на член 19 от Шеста директива представлява именно санкция за нарушаване на изискванията за приемане на акта за разделяне.

75. По-нататък, член 19 от Шеста директива, който ограничава условията за предявяване на иск за обявяване на недействителност на разделянето, цели да гарантира правната сигурност в отношенията както между дружествата, които участват в разделянето, така и между тях и трети лица, а също и между съдружниците, което личи от единадесето съображение от тази директива. От това може да се направи извод, че недействителността на разделяне по смисъла на член 19 от Шеста директива поражда действие по отношение на всички.

21 Вж. по-специално решения от 12 октомври 2017 г., X (C-661/15, EU:C:2017:753, т. 27) и от 20 септември 2018 г., 2M-Locatel (C-555/17, EU:C:2018:746, т. 36).

76. Накрая, член 19, параграф 1, буква г) от Шеста директива предвижда също, че когато е възможно, трябва да се отстрани порокът, водещ до недействителност на разделянето. В този смисъл както от целта на член 19 от тази директива, така и от установената от нея система следва, че тази разпоредба цели преди всичко да предотврати отпадането на акта за разделяне, който е породил действие.

77. Ще добавя, че това тълкуване на понятието „недействителност“ по смисъла на член 19 от Шеста директива като санкция, която води до заличаване на правен акт, чиито изисквания за приемане не са били спазени, и която поражда действие по отношение на всички, освен това се потвърждава от прочита на други актове на правото на Съюза, които си служат с понятието „недействителност“, и по-специално на Първа директива, която се отнася до недействителност на дружествата. Така член 11, втора алинея от Първа директива предвижда, че „[и]звън изброените основания за недействителност към дружеството не могат да бъдат прилагани никакви основания за несъществуване, абсолютна недействителност, относителна недействителност или обявяване на недействителност“. Следователно понятието „недействителност“ по смисъла на член 11, втора алинея от Първа директива обхваща несъществуването, абсолютната недействителност, относителната недействителност или обявяването на недействителност, като всички тези понятия се отнасят до искове, които водят до заличаване на сделката, т.е. до нейната отмяна.

78. Според мен обаче искът за обявяване на недействителност по смисъла на член 19 от Шеста директива, така както е определен, и разглежданият в главното производство Павлов иск нямат нито един и същ предмет, нито едни и същи последици.

79. От една страна, в акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция уточнява, че член 2901 от Гражданския кодекс предвижда, че кредиторът може да поиска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията на разпореждане с имуществото, с които длъжникът го *увреждa*. В този смисъл искът за обявяване на недействителност цели да санкционира неспазването на изискванията за приемане на акта за разделяне, а предмет на разглеждания в главното производство Павлов иск е само защитата на кредиторите, чиито права са били увредени от разделянето. От друга страна, ако искът за обявяване на недействителност води до отпадане на разделянето и има действие по отношение на всички, то разглежданият в главното производство Павлов иск води само до непротивопоставимост на акта за разделяне на кредитора, тъй като тя е лишена от действие п*о отношение на кредитора*, който е предявил иска.

80. Ето защо считам, че искът за обявяване на недействителност по смисъла на член 19 от Шеста директива не може да се смесва с разглеждания в главното производство Павлов иск.

81. В това отношение ще добавя, че член 7, параграф 2, буква м) от Регламент (ЕС) 2015/848 [22] предвижда, че правото на държавата на образуване на производството определя по-специално правилата относно нищожността или относителната недействителност на правните актове, които са във вреда на кредиторите на несъстоятелността. В този случай нищожността и относителната недействителност на акта се приравняват. От това ще заключа, че когато законодателят на Съюза възнамерява да подчини недействителността и непротивопоставимостта (или относителната недействителност) на даден правен акт, той го подчертава изрично. Това не е така, що се отнася до член 19 от Шеста директива.

22 Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19).

82. Освен това бих искал да отбележа също, че приравняването на Павловия иск на иск за обявяване на недействителност по смисъла на член 19 от Шеста директива би направило неефективно предявяването на Павлов иск. Тъй като Павловият иск няма за цел да санкционира неспазването на изискванията за приемане на акта за разделяне, той в никакъв случай не може да попадне в хипотезите на недействителност, посочени в член 19, параграф 1, буква б) от Шеста директива. От това следва, че по смисъла на член 19, параграф 1, буква б) от тази директива, след като разделянето породи действие, вече не може да се предявява Павлов иск, приравнен на иск за обявяване на недействителност. Павловият иск обаче, който предполага действие на разпореждане с имущество, неизбежно се предявява, след като разделянето породи действие. Така този способ би се оказал неутрализиран [23].

83. Освен това, тъй като, за да бъде предявен Павлов иск, е необходимо действително да е налице действие на разпореждане с имущество, би било парадоксално да се счита, че този иск е еквивалентен на иск за обявяване на недействителност, който цели конкретно да санкционира недействителността на такова действие.

84. Поради това Павлов иск като разглеждания в главното производство не може да се приравни на иск за обявяване на недействителност по смисъла на член 19 от Шеста директива.

85. Ето защо считам, че член 19 от Шеста директива трябва да се тълкува в смисъл, че допуска кредитори на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето на това дружество, да предявят Павлов иск като разглеждания в главното производство след извършване на разделянето, като Павловият иск не може да се приравни на иск за обявяване на недействителност по смисъла на тази директива.

V. Заключение

86. С оглед на изложените съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, поставени от Corte d'Appello di Napoli (Апелативен съд Неапол, Италия), по следния начин:

„1) Член 12 от Шеста директива 82/891/ЕИО на Съвета от 17 декември 1982 година, приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора, относно разделянето на акционерните дружества, изменена с Директива 2007/63/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г., във връзка с членове 21 и 22, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска кредиторите на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето на това дружество, да предявяват Павлов иск като разглеждания в главното производство, за да поискат обявяване на разделянето за непротивопоставимо спрямо тях, когато разделянето е извършено, без кредиторите да са се възползвали от способа за защита, който е предвиден в националното право с транспонирането на Шеста директива 82/891, изменена с Директива 2007/63, стига този иск да не засегне защитата на останалите кредитори, посочени в същата разпоредба.

2) Член 19 от Шеста директива 82/891, изменена са Директива 2007/63, във връзка с членове 21 и 22 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска кредитори на разделяно дружество, чиито вземания са възникнали преди разделянето на това дружество, да предявят Павлов иск като разглеждания в главното производство след извършване на разделянето, като Павловият иск не може да се приравни на иск за обявяване на недействителност по смисъла на тази директива“.

23 Подобно разрешение не би могло да се приеме по-специално доколкото Павловият иск може да изпълнява палиативна функция, когато определени способи за защита на кредиторите, предвидени в правото на Съюза, като например механизмът за солидарна отговорност на дружествата правоприемници, вече не са приложими.